

Overweging 2^e zondag van Pasen, Beloken Pasen Handelingen 5,12-16; Johannes 20, 19-31

De apostelen waren bang, daarom sloten ze de deuren. Bang voor de Joden staat er in het evangelie, maar mogelijk had hun angst ook te maken met hun eigen onzekerheid over de toekomst; ze dachten dat ze niets meer te verwachten hadden. Niet alleen de deuren waren gesloten maar ook de leerlingen; ze stonden niet meer open voor de boodschap van Jezus. Hun hoop was verflauwd. Plotseling staat Jezus dan in hun midden. Er wordt niet uitgelegd hoe dat mogelijk was. Dat is, denk ik, ook niet zo van belang. Van belang is dat Christus er op eens weer is. Door Zijn komst wordt ook de innerlijke geslotenheid van de leerlingen opgeheven. Symbolisch geven de gesloten deuren weer dat niets de aanwezigheid van Jezus kan beletten. Vervolgens zegt Jezus : Vrede aan Jullie. In de vertaling is dat geworden: "Ik wens jullie vrede". In de oorspronkelijke Griekse tekst wordt het werkwoord wensen echter niet gebruikt, *éirene umin'*, *pax vobis* in het latijn, de woorden die een bisschop spreekt wanneer hij de Eucharistieviering opent : Jezus wenst de vrede wordt niet toe; zij wordt daadwerkelijk gegeven. Bovendien is het een vrede die meer is dan de afwezigheid van strijd of angst. De vrede staat ook voor welzijn, gezondheid, veiligheid en voor de uiteindelijke voltooiing van de schepping. Zo dient de opdracht tot uitzending verstaan te worden. Een onmogelijke opgave zou je zeggen. Als je dat goed wilt doen heb je wijsheid, inzicht, raad, sterkte, kennis, vroomheid en ontzag voor God nodig. In de klassieke theologie zijn dát de zeven gaven van de Heilige Geest. Deze gaven worden ons geschonken.

Voor Thomas is het geheim van de verrijzenis niet te begrijpen. Daarmee is hij verbonden met ons, mensen in een heel andere tijd. Jezus had echter geen ideale volgelingen. Velen van zijn leerlingen waren mensen aan de rand van de samenleving die altijd maar weer een terugval in hun geloof beleefden. Maar misschien is een geloof dieper, wanneer het twijfel kent en ook kritische vragen toelaat. Elke vorm van volmaakt geloof draagt het gevaar in zich te verworden tot ideologie en is vatbaar voor machtsmisbruik.

Het is denk ik ook van belang op te merken dat Tomas tot geloof komt in een gemeenschap waarin zich mensen bevinden die hem daarin zijn voorgegaan. Zijn geloof ontvouwt zich in een gemeenschap van goede voorbeelden waardoor hij haast als vanzelf tot navolging komt. Om te kunnen geloven hebben we elkaar nodig.

Verbondenheid is het kernwoord in de lezingen van vandaag. Verbondenheid met mensen. Verbondenheid met heden en verleden. En wanneer je daar voor open staat ook verbondenheid met God.

Want iemand die sterft laat achter waarvoor hij of zij geleefd heeft: inzet voor vrede, belangeloze liefde. Door Jezus na te volgen krijgt ons geloof wortels en zijn we in staat het ook weer aan volgende generaties door te geven.

Ook het Heilig Bloedsgilde zorgt ervoor dat waarden aan volgende generaties worden doorgegeven.

Uiteraard hoort daarbij enig ceremonieel vertoon en is men terecht trots op zijn vendeliers, de tamboers, de kruisboogschutters, het zilver en de mooie uniformen. Maar uiteindelijk gaat het om zaken die belangrijker zijn. Het uitstralen van broeder-

en zusterschap. Het respect voor 'de Caert'. De eerbied voor de traditie zonder te vergeten dat werkelijke traditie in elke tijd nieuwe invulling behoeft. Wat dat betreft is het te vergelijken met ons geloof.

Net zoals alle organisaties die maatschappelijk betrokken zijn, is het voor het Gilde niet gemakkelijk om ook vandaag invulling te geven op alle momenten en plaatsen waar dat nodig is. Ik spreek de hoop en de wens uit dat ook in de toekomst het Gilde een gezichtsbepalend element zal zijn in de Boxmeerse gemeenschap. Daartoe wens ik het Gilde van harte Gods zegen toe.

Pater Luc Janssens, o.carm.